

מ"ת 33588/12 - מדינת ישראל נגד ג'יהאד סלאמה (עוצר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

19 ינואר 2014

מ"ת 13-12-33588 מדינת ישראל נ' סלאמה (עוצר)

בפני כב' השופטת תמר בזק-רפפורט

המבקשת מדינת ישראל

נגד

ג'יהאד סלאמה (עוצר) המשיב

החלטה

1. כתוב האישום שבגינו הוגשה הבקשה למעצר עד תום ההליכים, מיחס למשיב עבירה של סיכון חי אדם במצוד בנסיבות חברורה; חבלה בכונה חמירה; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; הסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין; הפרת האיסור לנוהג בעלי רישיון נהיגה (כתב האישום במקורו מיחס למשיב עבירה של נהיגה בזמן פסילה, אך בכתב האישום המתוקן שהוגש לתיק העיקרי ביום 31.12.13 תוקן עניין זה).

על פי האמור בכתב האישום, ביום 3.12.13 הציבו השוטרים ירון מזרחי ויעש דהן מחסום לבדיקת כלי רכב בצומת רחובות במעלה אדומים, באמצעות חסימת הכביש על ידי נידת משטרת. אל המוחסם התקרב ג'יפ טויטה (להלן - הרכב), שנגנב חודשיים קודם לכן מבعليו, נהוג בידי המשיב ובו שני נוסעים נוספים. על פי האמור בכתב האישום, הנוסעים שברכב היושוים בלתי חוקיים, אך זהותם אינה ידועה למשטרה. כאשר הבחן במחסום, האיז המשיב את מהירות נסיעתו, עלה עם שני הגלגלים הימניים של הרכב על המדרכה באופן שאיים לדרכו את השוטר מזרחי וסיקן את חיו. השוטר מזרחי קפץ לצד הדרך והשוטר דהן ירה לעבר הרכב, שהמשיך בנסיעתו. בהמשך, כאשר הבחן המשיב בחסימה ביציאה מן העיר, חזר על עקביו, וכאשר התקרב לחסימה נוספת שביצעת השוטר מזרחי בדרכו, עלה על אי תנועה בכיכר, תוך שאלץ רכבים מנגד לסתות הצדיה על מנת שלא להיפגע. או אז, דלק אחרי הרכב השוטר מזרחי בקטנו, ככלפנו נסע השוטר משה משה בנידת משטרת. המשיב לא עצר את הרכב ונסע ב מהירות של מעל 100 קמ"ש, כשהוא עוקף רכבים מימין ומשמאלי. בהמשך, נתפס במנונית שהחלה נסיעתה באזור.

2. הסגנון איננו חולק על כי המעשים המיוחסים למשיב מקימים חזקת מסוכנות, אך לטעמו, עצמת הראיות לגבי חלק מהאישומים והיעדרן של ראיות מספקות לגבי אישומים אחרים, מצדיקים את שחרורו של המשיב לחופפת מעצר.

3. הראיות לכואלה, שעליה מציעה המבקשת לבסס את המעצר עד תום ההליכים, הן בראש ובראשונה דבריו של המשיב בהודעתו מיום 3.12.13. בהודעה זו טען המשיב, כי ב�отקע התקשר אליו אחד בשם חמוצה, עמו נפגש בעזירה, לשם הגיע חמוצה עם עוד שני בחורים בג'יפ טויטה. המשיב סיכם עם, כי יכנס את הרכב במעלה אדומים, תמורת 500 ל"נ, ובהמשך נהג שם באופן שנרג, משום שהנוסעים כפו זאת עליו. גם בהודעה מיום 9.12.13 מודה המשיב, כי נהג ברכב במעלה אדומים, כשעמו ברכב שלושה נוספים, אך טען כי נאלץ לנוהג בצדקה שבה נהג, משום חשש מלאו שנסעו עמו, כיון שלאחד מהם היה, לטענתו, נשק ביד. גם בהודעה מיום 8.12.13 ציין המשיב, כי תחילת הדבר בפניתו של אדם בשם חמוצה, שביקש ממנו להכנס למעלה אדומים רכב, שבו יסעו חמוצה ואחרים, תמורת

500 ל"נ (שורות 87-88). המשיב ציין, כי הכיר את חמאדה ברמאללה (shorea 50 להודעה מיום 2.12.13). באזורה הודעה אף ציין, כי ידוע שחמאדה הוא תושב שטחים, ובמונען לשאלת האם ידוע שכן לחמאדה אישור, השיב "יודע, אבל אני לא יודע שהוא עובר לירושלים. אבל חשבתי שיש לו אישור" (shorea 130 שם). בהמשך ציין, כי לא ראה אישור של חמאדה לשיהה בארץ (shorea 166 שם; כן ראה הודעה מיום 13.12.13 shorea 127). המשיב גם ציין, כי ידוע שמדובר בשוטרים שהיו בדרכו במחסום (shorea 231 שם).

הודעות השוטרים מזרחי, דהן ומשיח, המתארים במספר הודעות את המתוואר בכתב האישום, מצויות אף הן לפניי.

4. הסגנור טען, כי אין ליתן אמון בהודעות השוטרים, אשר מסרו מספר גרסאות שאין קוהרנטיות ואין עלות בקנה אחד זו עם זו. בסופו של דבר, נגבו משלשות הודעות ביום 10.12.13, במועד סמן לאירוע שאיפשר תיאום עדויות, לטענותו. בהקשר זה, למשל, טען הו, כי בדו"ח פעללה שרשם השוטר ירון מזרחי ביום האירוע, לא תואר ניסיון דרישת במחסום הראשון, אשר נזכר לראשונה רק בהודעתו של מזרחי מיום 5.12.13. בדו"ח הפעללה תואר ניסיון דרישת במחסום השני, שאינו מופיע בכתב האישום, אך מופיע בהודעה מיום 5.12.13, ולא בהודעה מיום 10.12.13.

5. חרף טענות הסגנור סבורני, כי יש בחומר הראיות די והותר ראיות לכואורה לנهاגה מסוכנת שביצע המשיב, במתווה המתוואר בכתב האישום, העולה כדי סיכון חי אדם מzeitig בנתיב תחבורה, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המשיב לא כפר בכך כי הוא זה אשר ניג בערבב, ואף הודה כי היה מודע לכך ששוטרים הם שעמדו בדרכו. קיימות ראיות לכואורה לכך שניג בפראות ובאופן מסוכן על מנת להתחמק מהם, ולמעשה, במידה רבה, המשיב אף מודה בכך.

הבדלים הנוטעים בין גרסאותיהם השונות של השוטרים אינם בבחינת סתירות ישרות, אלא דברים שמצאו ביטויים בהודעות מסוימות, ובדו"חות והודעות אחרות - לא. בשעה שייחסקו השוטרים בחקירה נגדית, במסגרת שמיעת התקין העיקרי, ניתן היה להפנות אליהם שאלות בדבר דברים שנאמרו, ושלא נאמרו. הטענה בדבר הבדלי גרסאות אינה שוללת את קיומן של ראיות לכואורה, שכן הנטען בכתב האישום מופיע בהודעות השוטרים, ואף יש לו אחזקה של ממש בהודעות המשיב עצמו. הסברים שונים יכולים להיות שניתן בהודעה או בדו"ח זה או אחר לריכיב מסוים באירוע. לא מצאתי כי השוני בגרסאות עולה כדי כרוסם ראייתי רציני בנסיבות הנדרש לנטען בכתב האישום, בשלב זה.

6. טענה נוספת שהועלתה על ידי הסגנור היא כי אין בסיס ראייתי, ولو לכואורה, להסעתו של תושב זר השוהה שלא כדין. כאמור, המשיב עצמו ציין כי אחד מהנוסעים, חמאדה, היה תושב שטחים, אשר לא הגיע בפניו אישור שהייה בישראל. בהודעה מיום 13.9.12.13 אמר, כי נתפס "עם חסודים אוشب" חיים". אכן, זהות הנוסעים ברכוב אינה ידועה, אך שלא קיימת ראייה לטעםם החוקי בארץ, אולם נראה כי לצורך קביעת ראייה לכואורה, די בדברים שאמר המשיב עצמו, כי מדובר בתושב שטחים וכי לא ביקש ולא הוזג לפניו אישור שהייה בישראל, ואף אישר במקום אחד כי ידוע שאין לו רישיון. בהקשר זה תזכיר הוראת סעיף 12(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952, על פייה משעה שאדם הסיע תושב זר והוכחה מודעתו לכך, הנintel עליו להוכיח כי היו בידו מסמכים שלפייהם התושב הזר נכנס ושהה בישראל כדין.

7. גם הטענה כי אין בסיס ראייתי לגרימת חבלה בנסיבות חמימות, שכן אין תעודה רפואית המוכיחה את החבלה, אינה מועילה למשיב. זאת, כיוון שבהתאם להוראת סעיף 329(א)(ב) לחוק העונשין, תש"ז-1977, המიוחם למשיב בכתב האישום, די בנסיבות לפגוע באדם באמצעות פוגעני כדי להקים עבירה של חבלה בכונה חמירה, והחבלה עצמה אינה מיסודת העבירה.

8. אשר לטענת הסגנור בדבר פגיעה בזכות ליעוץ - אף טענה זו, בכלל, אין מקומה בשלב של בקשה למעצר עמוד 2

עד תום ההליכים. מכל מקום, על פי האמור בשורות 11-1 להודעה הראשונה מיום 13.12.2, התאפשר ייעוץ עם עו"ד.

9. טענת המשיב כי נפג בעוגן בו נהג, משומ שנוסע הרכב כפו זאת עליו תוך איזמים ומכות, אינה בבחינת טענת הגנה. אין בה כדי לגרוע מהראיות לכואורה הקיימות בתיק, ומקוםה בשעה שיתברר התקיק לגופו.

10. על יסוד דברים אלה מוצאת אני אפוא, כי קיימות ראיות לכואורה למיוחס למלבקש בכתב האישום המתוקן.

11. אחר שהוצגו לפני טענות הצדדים בדיון מיום 19.12.13, צוין כי המשיב הוא אדם נורטטיבי, בכלל, סטודנט לכימיה בשנה הרבעית ללימודיו, שעומד להינשא. בהמשך לכך הזמן תסקיר שירות המבחן. בתסקיר נזכר, כי ביום 9.9.13 הוטל על המשיב של"צ בהיקף של 160 שעות, אחר שהואשם בחזקת אגרוף או סכין למטרה לא כשרה. צוין, כי ההליכים המשפטיים המתנהלים נגד המשיב, אינם מהווים עבورو גורם מרתקע, בשל לחץ משפחתי וככליל בו נתונים הוא ומשפחתו, וקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פוגענית. עוד נאמר בתסקיר, כי המפקחים שהוצעו אינם מתאימים לתפקידם. להורים התנהלות מגוננת ומצומת (לאב גם אין רישיון שהייה בישראל). אשת אחי אבוי, המתגוררת בסמיכות לבית המשפחה, העורכה כדי שלא תוכל להוות גורם סמכותי ומציב גבולות ברורים למשיב. כמו כן צוין, כי אחיו של המשיב איננו מפקח מתאים, על שם גילו הצער (20), ואחר שהוא מבצע כו"ם עבודות שירות למשך 5 חודשים בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים.

12. הסגנור טען כי התסקיר פגום, משומ שבחן שני מפקחים שלא הוציאו ידיים (האב וה الأخ), וכן כי חלה טעות בקביעת כי אשת אחי האב מתגוררת בסמוך, אחר שהם מתגוררים באותו בית ממש. עוד נטען, כי שירות המבחן, שעשה תסקיר ביום 14.12.12, לא היה מודע לתיקון כתוב האישום כפי שנעשה ביום 31.12.13.

13. אינני סבורה כי יש באמור כדי לפגום בתסקיר ולהצדיק פניה חוזרת לשירות המבחן, כמפורט בידי הסגנור.

אשר למפקחים שנטען כי לא הוציאו בידי הסגנור אף נבחנו - הדעת נותרת, כי אם נבחנו המפקחים, הרי שמאן דהוא הזכיר את שםפני שירות המבחן, אף אם לא היה זה הסגנור, שכן שירות המבחן איננו בוחן מפקחים שלא הוציאו ואני מוציא מפקחים מיוזמתו. כך או אחרת, בჩינתת מפקחים נוספים, אין בה כדי לפגוע בתסקיר ובמשיב, והיה בה רק כדי להויסף ולהיטיב עם המשיב, אילו נמצאו מפקחים מתאים.

גם מודעות שירות המבחן לתיקון כתוב האישום אינה מעלה ואני מורידה. זאת, כיוון שכתב האישום תוקן על דרך הוספה עד תביעה, דבר שברור שאין בו כדי להשפיע על חווות דעתו של שירות המבחן. בנוסף תוקן כתוב האישום, כך שתחתה אישום בניגזה בפסילה, מואשם המשיב בהפרת האיסור לנוהג בל' רישיון נהיגה. בשים לב למכלול המioshs לשיב בכתב האישום, הרי שניגזה בזמן פסילה נראית משנית בחומרתה במידה ניכרת, אל מול המעשים החמורים פי כמה המioshsם לשיב בכתב האישום. מעין בתסקיר, לא התרשםתי כי האישום בדבר נהיגה בזמן פסילה השפיע על תוצאה התסקיר. בשים לב לאמר בתסקיר, אין כל סיבה להעיר כי תוכאת התסקיר תשתנה, אם יודע לשירות המבחן תיקון כתוב האישום. נראה, כי גם סבר הסגנור, שכן התסקיר ניתן ביום 14.12.1, וב"כ המשיב היה מודע לכתב האישום המתוקן עוד ביום 14.2.1. העובדה שלא נשמעה מפיו כל טענה כי התיקון בכתב האישום, כפי שנעשה, מחייב את ידוע שירות המבחן, או פניה אל שירות המבחן בעניין, מהוות אינדיקציה לכך שהוא עצמו לא סבר כי האופן בו תוקן כתב האישום, הוא אירוע שקיימת חשיבות לדוחות אודוטו לשירות המבחן.

14. סוף דבר: אחר שמצאת כי מתקיימות ראיות לכואורה, בהתחשב בכך ששירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר, ובහינתה הערכתו אודות סיכון גבוהה להישנות התנהגות פוגענית, מורה אני על מעצרו של המשיב עד לתום

ההלים המשפטיים נגדו.

הזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.